

Forfatter: Hauch, Carsten

Titel: Udrag fra Robert Fulton

Citation: Hauch, Carsten: "Robert Fulton: 1-2. - 1928", i Hauch, Carsten: *Robert Fulton: 1-2. - 1928*, udg. af Niels Birger Wamberg , 1926-29, s. 110. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hauch02val-shoot-idm140500968021824/facsimile.pdf> (tilgået 28. april 2024)

Anvendt udgave: Robert Fulton: 1-2. - 1928

et Slags Celler, paa hvilke Vandet kunde falde ned fra en betydelig Høide. Imidlertid syntes det aabenbart, at Vandmassen endog paa denne Aarstid neppe var tilstrækkelig for at sætte Møllen i Gang, og om Sommeren, forsikkrede Edvard Milburn, fandtes der sjelden Vand nok til Qvæget, og de maatte da hente, hvad de behøvede, fra en Kilde, der laae længere inde i Skoven.

»I skulde opgive at drive Møllen med Vand og forvandle den til en Veirmølle,« sagde Fulton.

»Hvorledes skulde det gaae til?« spurgte Edvard Milburn.

»Det vilde vel ikke blive saa vanskeligt; det indre Mølleværk kunde blive, som det er, I behøve blot at sætte Møllevinger paa Valsen, hvor Vandhjulet nu er anbragt, forresten maatte ogsaa Bygningen selv forandres, og desuden henlægges paa et andet Sted.«

»Troer Du virkelig, at det vilde lade sig udføre?« spurgte igjen Edvard Milburn.

»Jeg tvivler ikke derpaa,« svarede Fulton.

TOLVTE CAPITEL.

Neppe var Fulton kommen tilbage, før han udkastede en Tegning over de Forandringer, som han troede nødvendige, hvis Møllen skulde drives ved Vind. Da Tegningen var færdig, viste han den til den gamle Milburn, idet han tillige nøiere udviklede sin Plan for ham. Milburn svarede ikke stort dertil, men bad blot om, at han maatte beholde Tegningen i nogle Dage. »Du maa jo dog nu blive her i den

første Tid,« lagde han til, »vi har altsaa Leilighed til, inden Du drager bort, nøiere at overveie denne Sag.«

Ved Bordet bemærkede Fulton, at Edvard Milburn ikke var tilstede; da han spurgte, hvor han var, svarede den gamle Qvæker, at han havde sendt ham bort i et Ærinde til nogle af deres Venner. Den næste Dag var Edvard endnu ikke kommen hjem. Og saa den Veiviser, der havde ledsaget de to Venner igjennem Skoven, drog nu bort, efterat han først havde faaet en nøiagtig Underretning om den Vei, han skulde gaac.

Imidlertid havde Fulton faaet et særskilt Kammer, hvor han da tilbragte en stor Deel af sin Tid, snart ved sit Arbeide, snart med at læse forskjellige Bøger, som Milburn laante ham, og af hvilke nogle handlede om Qvækernes Troeslærdomme og om de Forfølgelser, de havde lidt, andre vare derimod af et almindeligt historisk Indhold.

Meget ofte besøgte han ogsaa Barlow, der, uagtet han om Dagen, paa nogen Mathed nær, befandt sig ganske vel, dog endnu hver Aften havde et Anfald af Feber.

En Morgen, efterat Fulton havde tilbragt tre Dage i Thomas Milburns Huus, traadte denne ind i hans Værelse. »Min Søn er kommen hjem,« sagde han, »han har viist Din Tegning til sagkyndige Mænd og talt med dem om Din Plan, og da de mene, at den lader sig udføre, saa have vi nu bestilt vore Venner hid, og vi ville da strax, naar de komme, begynde paa Værket.«

Den næste Morgen i Dagbrækningen kom der elleve Mænd, af hvilke de tre allerede tidligere havde